מי זאת סופיה?

חבר הכנסת החרותי **אריה בן־אלי־עזר** היה עסוק בלחיצת ידיהם של ה־ח"כים החדשים, לפני פתיחת הישיבה ה־ראשונה של הכנסת, כאשר עבר על־ידו ח"כ **מנחם בגין**. קרא לעומתו בן־אלי־עזר: „אני שמח שהצלחת להבחר מחדש!" ● בין חברות הכנסת בלטה השבוע ב־לבושה הח"כית החדשה של מפא"י, **שו־למית אלוני**, שנשאה פרוזה על כתפיה, מעל לשמלה ללא שרוולים. ● פגישה לבבית מאד ונרגשת מאד נערכה השבוע ביום פתיחת הכנסת הששית בין ח"כ רפ"י, **משה דיין**, ושר המשטרה **בכור שלום שיטרית**. השניים נפגשו ליד ה־מכוניות שלהם, לחצו ידיים והתחבקו, כ־חברים ותיקים שלא ראו איש את רעהו זמן רב. למשה דיין היה קצת לא נעים כשראה מולו את רעמתו של ח"כ **דויד בן־גוריון**, שיצא מפתח הכנסת. הוא הפסיק להתחבק עם השר, פנה לדרכו. ● פגישה פחות לבבית נערכה באותו יום בין ח"כ: המפר"ל **משה אונא** וכמה צעירים ירושלמים מיושבי קפה טעמון, מול הכנסת. הצעירים שראו את אונא פוסע בחברת כמה ח"כים חובשי כיפות, קראו לעומתו. „בוז חוק לשון הרע! הלאה הכפייה הדתית!" אונא נדהם, חזר על עקבותיו. ● כאדם שאינו מוכן לחזור על עקבותיו התגלה השבוע **פנחס לבון**. במסיבה פרטית הכריז לבון כי לאחר פירסום סיפרו של ידידו, הפרופסור ה־ירושלמי **יהושע אריאלי**, אין לו יותר מה להגיד על הפרשה. לבון הבטיח גם לא לחזור על שורת הויכוחים והתה־כתשויות שהיו לו עם **דויד בן גוריון**. באותה הזדמנות גילה לבון כי אין לו שום תוכניות פוליטיות ממשיות עד לבחי־רות הבאות. „במשך ארבע שנים אלה אח־שוב מה לעשות." הסביר לבון לידידיו, „עד הבחירות הבאות יש עוד הרבה זמן." ● **לדויד בן גוריון**, שניהל השבוע את טקס השבעתם של חברי הכנסת השישית לא היה כל כך הרבה זמן. לאחר **שקדיש לוז** נבחר לכהונת היושב ראש פנה אליו בן־גוריון: „קדיש לוז, בוא תעלה, כדי שאני ארד." אלה ששמעו את ההערה טוענים כי היה בה גם עוקץ. ● עוד יותר עוקצני היה השבוע אחד מיושביו הקבועים של קפה טעמון בירושלים. הוא הראה לח"כ **ישראל קרגמן** את גליון העולם הזה שבו הופיעה תמונתו של ה־ח"כ. קרגמן התבונן בתמונה, נאנח: „איזה מין פרצוף עשו לי פה!" הרגיע אותו אחד הנוכחים: „מה יש, ככה אתה נראה!" תוך כדי עיון בגליון גילה הח"כ עניין בתמונותיה של **שרה לם**. „מי הבחורה הזאת?" שאל הח"כ. מישהו הסביר לו, אבל הח"כ לא הבין. „מי זאת **סופיה לורן**?" ביקש לדעת.

★ ★ ★

משורר בלי זקן

ליצנים שחזו במשחק הכדורגל בין נב־חרות ישראל ובולגריה התלוצצו כי הבול־גרים נהנים מעדיפות של שני שחקנים. היו אלה שני המגינים הישראלים **משה לאון** ו**דויד פרימז**, שהם ממוצא בול־גרי. למרות שהחליפו במשך המשחק כמה מילים עם שחקני היריב, לא גילו השניים שום רצון לוותר, היו בין הישראלים ה־מצטיינים. ● המשורר המזוקן **דויד אביי־דן**, כבר אינו משורר מזוקן, למרות ש־נשאר להיות דויד אבידן. הוא יושב עכ־שיו בארגנטינה, גילח את זקנו, ומנסה להציב בתיאטרון מקומי את המחזה שאותי כתב בארץ. ● כל הירושלמים חיכו ל־חתונה של **לני לנדס** עם **שנז**. כש־היא נערכה סוף־סוף במלון המלכים ב־ירושלים, לא הספיק האולם להכיל כל כך הרבה פאר. כי הכל היה שם מפואר: השמלות, החליפות, הפיאות הנוכריות, ה־חתיכות, המתנות. מרוב פאר הלכו כמה מוזמנים מפוארים לסיים את הערב במס־עדה תל־אביבית מפוארת. ● זה לא חתונה, אבל אומרים שזה רומן. **ריבקה מיכאלי** ו**אשר חבקין**, כמובן. אחרת מדוע היא מתלווה לכל ההופעות של תיאטרון העונות? ● שיטת פירסומת חד־שה גילתה לאחרונה **גילה אלמגור**. היא הדפיסה גלויה מיוחדת הנושאת את דיוקנה, מחלקת אותה בין מעריציה בתוספת חתי־מה. ● העובדה כי תיאטרון השדירה מעלה הצגותיו על בימת בית־הרופא בתל־אביב השפיעה כנראה על **שרמה כר־שביט**. הוא חלה, אושפז בבית־החולים **דונולו**, חזר למחרת אל הבמה של בית־הרופא כשרופא ניצב מאחורי הקלעים, על כל מיקרה. ● בהצגה המקרה המוזר של הגברת מזרחי, המוצג על־ידי תיאטרון השדירה ענה **עדנה פלידל** באחד הקט־עים כי מספר הטלפון שלה במקום ה־עבודה הוא 443175. לכל מי שמעוניין, זה גם מספר הטלפון שלה מחוץ לבמה. ● עכשיו כבר מותר לגלות: לפני **מרדכי שטרן** נחשב **לאון דוצ'ין** למועמד אפשרי לתפקיד זה מטעם גח"ל. אבל איש מחלקת־הקליטה בסוכנות סירב. „זאת לא עבודה בשבילי", הסביר, טען כי עבודה פקידותית אפ־רה משעממת אותו. ● חבר־הכנסת החמישית, שלא נבחר הפעם, **ארייה אלטמן**, שפך השבוע אש וגופ־רית על **מנחם בגין**, טען, בין השאר, כי בגין אשם בתבוסה שנחלה גח"ל ב־בחירות האחרונות. בגין הקשיב בסבלנות, עלה בסוף הדיון להשיב לטענות שהוש־מעו נגדו, נוכח לדעת כי אלטמן עזב את המקום. ידידיו של אלטמן טענו כי הוא לא חש בטוב, נסע הבייתה להתאושש.

★ ★ ★

ח"כ קרגמן ו„סופיה שלנו"
מי זאת?

פסוקי השבוע

● **דויד בן־גוריון, בטקס פתי־חת הכנסת השישית**: „מעמדנו בזי־רה הבין־לאומית מותנה בטוהר המוסרי של מוסדותינו הממלכתיים."

● **ראש הממשלה, לוי אשכול**: „כבר למדתי כי מסוכן מאד להתנבא ב־ארץ־הנביאים."

● **סגן שר־הפנים, ישראל בן־מאיר**: „חוק השבת אינו המכשול היחידי בדרך להרכבת ממשלה חדשה."

● **שחקן הנבחרת הלאומית, משה ליאון, אחרי המישחק נגד בולגריה**: „רצינו באמת לנצח."

● **שגריר ישראל בגרמניה, אשר בן־נתן**: „כל מי ששתק אז מתוך פחד חייב כיום לעשות את חשבון הנפש שלו."

● **ב־ח המדינה, זלמן שזר, עד דויד בן־גוריון**: „חבר־כנסת וידיד חביב."

● **העיתון „אריעזר ליכנה"**: „יש לנו ההזדמנות להיות המתווכים ל־דבר־מצווה בין ארצות־הברית וברית־המו"ע צות."

● **עסקן חרות אריה אלטמן**: „אני לא מאמין בקיומה של גח"ל לאורך ימים!"

● **הנ"ל עד מנחם בגין**: „האי־מאז' של בגין ומקורביו דוחה ומרתיע."

לני ושנז לנדס
פאר מפואר

מי שידל את מי
הוא מאשים אותה -

ן הז סיפור בלי התחלה ובלי סוף. אבל למרות הכל הוא מקפל בתוכו את אחת הפרשיות המוזרות ביותר בתולדות משטרת־ישראל. כי בניגוד לפשעים הרגילים, מעורב בפרשה קצין־משטרה בדרגת מפקח.

בצדו השני של המיתרס ניצבת צעירה היפאית, המתגוררת בתל־אביב, אשר נפלה, לדבריה, קורבן לקנוניה משטרתית.

קצין־המשטרה טוען כי אותה צעירה ניס־תה לשדל אותו לבוא עימה במגע מיני, תמורת תשלום. הוא סבור כי היא זונו־סעת רגילה, שבמקום לצוד על כביש תל־אביב—חיפה לקוח עשיר, נתקלה במכוניתו ונפלה בפח.

הוא מוכן להישבע כי העלה אותה למכו־ניתו בתור טרמפיסטית רגילה, וכי לא היו לו שום כוונות רעות, מלבד להסיע אותה עד חיפה, אם זאת כוונה רעה.

הצעירה טוענת כי קצין המשטרה האד־מוני אינו תמים כל־כך, וכי קצין־משטרה גינגי אינו רק סימן לאופי, או סבע, וכי מלבד הצבע, שבוער על ראשו, בערה בו גם התשוקה למראה היפהפיה הבלונדית הישבה לצידו.

למרות שלכל אחד מהצדדים היו טענות רבות נגד השני, נהנה איש־המשטרה ממיק־דמה חשובה: הוא היה קצין משטרה, ואילו הבחורה שישבה על ידו היתה סתם בחורה.

רק המכונית הקטנה יודעת מה התרחש אותו ערב בין השניים, אבל עובדה היא כי שעה קלה לאחר שהם יצאו לכיוון חיפה הייתה הבחורה בתא־המעצר.

★ ★ ★

„השחרר מייד!"

רב כר למחרת היא משכה תשומת־לב כללית באולמו של שופט־השלום התל־אביבי עזריאל גרשוני. קהל הסרסורים, גונבי המכוניות ושודדי־היהלומים שישבו על ספ־סל־הנאשמים הגניבו לעברה מבטים סקרניים.

היא ישבה שקטה, מכונסת בתוך עצמה. רק אצבעותיה הדקות, הצהובות מניקוטין ועשן סיגריות, תופפו בעצבנות על מעקה הספסל, הסגירו מה שהתרחש אותה שעה בליבה פנימה.

עיניה החומות, הגדולות, הושפלו כלפי מטה, שעה שרב־סמל המשטרה נקב בשמה. היא קמה בתנועה איטית מאד, אלגנטית מאד. בתנועת־יד מהירה ישרה את הכובע, שירד ברישול על עורפה וגילה מלפנים את שערה הבלונדי הכהה.

בדממה הקשיבה לדבריו של איש־המשט־רה. רק עיניה הלהות־קימעה העידו בה כי הדברים, שנפלו כרעם על אוזני הנוכחים, הכאיבו לה מאד.

השופט הציץ בנירות שלפניו, והעיף בה מבט הטוף. הבעת־פניו העידה בו כי הוא מנסה המשהו יוצא־דופן. הוא מסר לה את רשות הדיבור.

לרגע קפא האולם בדממה מעיקה. היא הישירה מבטה אל דוכן־השופט. מצחה הת־קמט בריכוז רב. אחר־כך קלחו מפיה המשפ־טים בשטף גובר והולך. הם חישמלו את האחיזה באולם הדחוס.

מבטו של השופט קפא. איש־המשטרה, עניבב עדיין על דוכן העדים, כמעט ולא האמין למשמע אוזניו. שני עורכי־דין, ש־נכחו באולם והתכוננו לצאת, נשארו במקומם.

היא המשיכה לספר, וקולה הלך ונחלש. כשסיימה היו פניה רגועים מאד. רק אצב־עותיה הוסיפו לתופף בעצבנות.

רב־סמל המשטרה טען כי היא חשודה בשידול קצין־משטרה לבוא עימה במגע מיני, תמורת תשלום. במילים אחרות, היא טען כי היא זונה. היא לא מיהרה להתייחס לאשמה שהועלתה נגדה, יצאה מייד להת־קפת־נגד, ובפיה היתה האשמה הרבה יו חמורה.

לא רק שהיא לא ניסתה לשדל את ה־מפקח שאסף אותה אל מכוניתו — כך היא טענה — אלא שהוא ניסה לאלץ אותה להת־מסר לו, תחילה מרצון, ואחר־כך תמורת תשלום. „רק אחרי שאמרתי לו לעצור, כי אני רוצה לרדת, הוא אמר לי שהוא קצין־משטרה, וכי הוא יעצור אותי, ויטען שני־סיתי לשדל אותו," סיפרה.

השופט עמד בפני בעיה קשה מאד. למי להאמין: לצעירה, או לקצין־משטרה, שדברי פיקודו נמסרו בשבועה? האם לעצור את הצעירה לחקירה, או לשחרר אותה מייד, ועל־ידי כך לפתוח פתח יהאשמות כבדות